

[Sigsgaard.]

inderst inde havde megen tro på, at der skulle kunne ændres stilling. Der var kun nogle få timer, efter at den svenske beslutning om anerkendelse af Nordvietnam var blevet kendt, hvor der var forvirring omkring regeringen. Efter nogle ganske få timers forløb var NATO-samtalerne gennemført, og så var det klart, at USA ikke tillod, at Danmark fulgte Sverige.

Nu kunne regeringen naturligvis alligevel have fulgt Sverige, hvis ikke den og i hvert fald dens flertal havde været positivt interesseret i afhængigheden af USA. Det er regeringen nemlig ligesom tidligere regeringer, men det er sjældent indrømmet så klart, som da hr. Per Møller under første behandling af dette forslag sagde — det kan ses i Folketingstidende 1968-69, sp. 4241 —:

„det må være rimeligt, at vi ind i den samlede vurdering også lægger en overvejelse af, hvad vi med rimelighed skylder vores gode forbundsfælle USA“.

Her har vi den egentlige begrundelse for afvisningen af anerkendelsen af Nordvietnam. Her blev det sagt klart, mens de konservative og radikale ordførere krøb udenom og i dag kryber udenom og kommer med en masse bragesnak om, at tiden ikke er inde, men at viljen skam er god nok.

Et af regeringsargumenterne imod anerkendelsen er, at en sådan ville skade fredsförhandlingerne. Det er svært at se, hvordan dansk anerkendelse skulle kunne bringe dem til at gå endnu dårligere end nu, hvor de står så nogenlunde i stampe. Det, der ligger i argumentationen, er, at Danmark fortsat bør lægge sit lod i vægtskålen til fordel for USA, for det er jo det, man gør i dag, og det er det, man vil fortsætte med at gøre. Regeringen mener altså ikke, at der er behov for en blødgørelse af USAs holdning. Det har ellers vist sig, at standsning af bombardementerne af Nordvietnam kun har ført til en intensivering af krigsførelsen i Sydvietnam, i øvrigt samtidig med, at nordvietnameserne trappede deres krigsdeltagelse i syd ned.

Amerikanerne har altså ført en udpræget høgepolitik, der har forhindret ethvert resultat af Parisforhandlingerne. Samtidig fører en række af USAs allierede en lige så udpræget høgepolitik. Sydkorea, Australien, Thailand, for ikke at tale om Saigon-

regimet, kræver en endnu hårdere amerikansk kurs med det foreløbige resultat, at den bebudede amerikanske nedtrapping i Sydvietnam nu ser ud til at blive tvivlsom; omfanget er i hvert fald tvivlsomt.

Hvordan ville dansk anerkendelse af Nordvietnam blive tolket og virke i denne situation? Den ville blive tolket som en vis afstandtagen fra den amerikanske krigsførelse i Vietnam, men da Danmark er amerikansk allieret, dog snarere som en opfordring til USA og dets kampfæller om at ændre holdning og begynde en virkelig tilbageværing. Da det netop er høgepolitikken, der i dag har låst situationen fast eller ser ud til at have låst den fast, ville dansk anerkendelse af Nordvietnam betyde en svækkelse af denne høgepolitik og dermed en styrkelse af fredsmulighederne. Ud fra denne analyse betyder regeringens nej til forslaget en forringelse af fredsmulighederne, og det viser, at regeringspartiernes argumentation imod forslaget er i bund og grund forkert.

Det eneste af regeringspartiernes argumenter — igen i gåseøjne — der står tilbage, er som sagt slet ikke et argument, det er loyaliteten over for USA. Det er den eneste begrundelse, man har for at modsætte sig forslaget, og det er beklageligt, at kun én regeringsordfører har sagt det højt og tydeligt, nemlig hr. Per Møller.

Regeringen har i øvrigt, som udenrigsministeren sagde ved første behandling, 2 grundprincipper for en fredsordning i Vietnam. Det første er, som udenrigsministeren sagde, at Vietnam selv må afgøre sin fremtid. Det andet grundprincip er, at Danmark i fredens interesse ikke må tage parti i konflikten. Sådan sagde udenrigsministeren ved førstebehandling. Men hvad nu, hvis konflikten netop angår Vietnams selvbestemmelsesret? Hvad nu, hvis USA netop krænker selvbestemmelsesretten, altså krænker det, der er regeringens første princip? Skal Danmark da ikke tage parti imod den, der krænker Vietnams selvbestemmelsesret? Det synes ministeren måske nok rent teoretisk, men i praksis tager regeringen parti for den, der krænker selvbestemmelsesretten, for den, der krænker det, som regeringen siger er ét af dens 2 principper for en Vietnamløsning, og dermed tager regeringen selvfølgelig standpunkt imod den krænkede.